



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyně Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **N. N. B.**, narozený dne X
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2024, č. j. OAM-41/ZA-ZA11-HA13-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“), jímž bylo rozhodnuto v řízení o udělení mezinárodní ochrany zahájeném na žádost žalobce podanou dne 10. 1. 2024 tak, že tato žádost byla dle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), shledána nepřipustnou a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo dle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce namítal, že žalovaný nepostupoval dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, dále porušil ust. § 50 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť nezohlednil skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce a nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Rozhodnutí postrádá náležité odůvodnění, žalobce má za to, že existují důvody pro meritorní posouzení jeho žádosti, neboť žalovaný neposoudil nově uvedenou skutečnost. Poukázal též na porušení § 12 a § 14a zákona o azylu.
3. K tomu konkrétně uvedl, že zprvu v řízení neuvedl žádné nové skutečnosti, avšak v rámci seznámení se s podklady doplnil, že s ohledem na vykradení bytu nyní není schopen své dluhy splatit a ve X mu hrozí zabití kvůli tomu, že není schopen uhradit své dluhy. Podle názoru žalobce žalovaný tyto nové skutečnosti dostatečně nezkoumal, měl být pozván na další pohovor, kde by mohl své důvody podrobně popsat, např. včetně skutečnosti, zda se obrátil na příslušné státní orgány. Žalovaný tak pochybil, když žádost vyhodnotil jako nepřipustnou, neboť uvedená tvrzení lze chápat jako nové skutečnosti. Mimo to ani není povinností žalobce svoje tvrzení jakkoli prokazovat, úkolem žalovaného je toto tvrzení potvrdit nebo vyvrátit a v případě nejasností vycházet ze zásady „v nejasnostech ve prospěch žadatele“, k tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70.
4. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný s žalobou nesouhlasil, neboť neprokazuje nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí. Odkázal na obsah správního spisu a na odůvodnění vydaného rozhodnutí, jedná se o opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Konstatoval, že žalobce nejprve sdělil stejné důvody jako v původní žádosti, což sám potvrdil při poskytnutí údajů. Následně však při seznámení se s podklady rozhodnutí uvedl nové důvody, kdy v souvislosti se svými dluhy ve vlasti sdělil, že pokud by tam přijel, zabili by jej. Dále oznámil, že byl vykraden a byly mu odcizeny peníze, které měl v úmyslu použít na splacení dluhů, proto nyní není schopen dluhy splatit.
6. Žalovaný shledal, že nově uvedené skutečnosti nejsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě, ani důvodem pro změnu či nové meritorní posouzení žalobcovy opakované žádosti. K nové skutečnosti sdělené žalobcem, tj. že v případě návratu do vlasti by byl v souvislosti s jeho závazky ohrožen na životě, žalovaný odkázal na Informaci MZV ČR Půjčky, úvěry, lichva, z níž vyplývá, že občané X mají možnost se s žádostí o pomoc obrátit na příslušné státní orgány a domoci se ochrany svých práv. Žalobce nepožádal o pomoc příslušné orgány státní moci, čímž současně ani neprokázal, že by mu tato pomoc nebyla účinně poskytnuta. Lze tedy konstatovat, že nevyčerpal všechny zákonné prostředky k ochraně své osoby, které mu země jeho původu nabízí.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

7. Žalovaný uzavřel, že žalobcem uvedené skutečnosti se netýkají změny situace v zemi původu, motivů jeho odchodu ani jím prezentovaných problémů, které ve X měl mít, tím méně pak svědčících o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Vzhledem k tomu, že žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost, která by odůvodňovala opakované posouzení jeho žádosti, shledal žalovaný opakovanou žádost nepřipustnou ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, a řízení o ní proto v souladu s § 25 písm. i) téhož zákona zastavil.
8. Navrhl, aby žaloba byla v plném rozsahu zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

9. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 10. 1. 2024 podal žalobce v ČR opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ke které v poskytnutí údajů uvedl, že žádá ze dvou důvodů. Za prvé, ve své vlasti je značně zadlužený a v případě návratu by neměl možnost své dluhy splácet. Druhým důvodem je skutečnost, že matka zemřela a otec se léčí s rakovinou, nemá finanční prostředky na léčbu, žalobce mu chce finančně pomáhat. Žalobce sdělil, že o uvedených skutečnostech hovořil již ve své předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a uvedl, že žádné nové důvody nemá.
10. Rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 7. 2021 č. j. OAM-844/ZA-ZA11-HA10-2020 žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Dle rozhodnutí žalobce ve své žádosti uvedl, že do ČR přicestoval v roce 2004 za účelem podnikání a že o mezinárodní ochranu žádá z důvodu, že v ČR chce legalizovat svůj pobyt, měl povolení k dlouhodobému pobytu, o které přišel. Při pohovoru tvrdil, že se do vlasti nemůže vrátit z důvodu značného dluhu, který vznikl v souvislosti s nákladnou léčbou jeho rodičů. Žalobcova matka podlehl rakovině, přičemž s touto nemocí je v současné době léčen i jeho otec, kterému se žalobce snaží poskytovat finanční podporu, náklady na léčbu byly velmi vysoké, žalobce má ve své vlasti dluh přibližně 2 miliony Kč. Z tohoto důvodu by rád setrval několik let v České republice, aby zde mohl pracovat a vydělat peníze na úhradu svých závazků ve X. Před svým odjezdem z vlasti nebyl nikdy trestně stíhán a rovněž neměl žádné problémy se státními orgány, policií ani soudy. Žalovaný zjistil, že žalobce od roku 2011 pobýval v ČR nelegálně, chce zde setrvat z ekonomických důvodů, což však není důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se zabýval i problematikou půjčování peněz ve X i tzv. úvěry načerno, kdy zjistil, že stát tuto oblast reguluje, některé praktiky postihuje v rámci trestního práva a žalobce má možnost se v případě potřeby obrátit s žádostí o pomoc ke státním domovským orgánům, pokud realizoval svůj dluh u soukromých osob a případně by z jejich strany došlo k protiprávnímu jednání.
11. Žalobci byla dne 14. 3. 2024 dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Žalobce se k úkonu dostavil, s informacemi se nechtěl seznámit, ani se k nim vyjádřit. Uvedl, že chce doložit potvrzení od policie, že byl vykraden, dostal lhůtu do 19. 3. 2024. Doplnil, že ve X je velmi zadlužen, otec má rakovinu, žalobce si půjčil peníze na letenku, aby za ním mohl, kdyby přijel do X, tak by ho zabili. Zopakoval, že byl vykraden a byly mu ukradeny peníze, které chtěl vrátit a nyní nemá na zaplacení dluhů. Žalobce následně doložil potvrzení soukromých osob o výši dlužných částek a úřední záznam Policie ČR o podaném vysvětlení, kdy nahlásil vloupání do svého bytu.

12. Ve správním spisu je obsažena zpráva o zemi původu, konkrétně X, Informace OAMP, 14. 6. 2023, Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv a dále Informace MZV ČR, č. j. 100572-6/2024-MZV/LPTP ze dne 1. 2. 2024, k č. j. MV-3049-1/OAM-2024, Půjčky, úvěry, lichva.
13. V napadeném rozhodnutí ze dne 2. 4. 2024 žalovaný shrnul tvrzení žalobce poskytnutá v průběhu řízení, uvedl, ze kterých podkladů vycházel, mimo jiné se jednalo o předchozí rozhodnutí o mezinárodní ochraně a informace, které shromáždil ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve X. Žádost posoudil podle ust. § 10a písm. e) zákona o azylu a konstatoval, že se jedná o druhou žádost podanou na území ČR, shrnul průběh předchozího správního řízení a soudního přezkumu, ve kterém jeho rozhodnutí ze dne 20. 7. 2021 obstálo, kasační stížnost byla odmítnuta jako nepřípustná (usnesení NSS, č. j. 4 Azs 282/2023-39, ze dne 12. 12. 2023, právní moc 2. 1. 2024). Provedl porovnání důvodů současné žádosti s tvrzeními žalobce v předchozím řízení. Shledal, že žalobce svou první žádost podal z důvodu legalizace svého pobytu v ČR, návrat do vlasti odmítal kvůli dluhu, zamýšlel zůstat v ČR několik let, aby zde mohl pracovat a uhradit tak své

závazky. Konstatoval, že své první rozhodnutí podložil též dostupnými informacemi o situaci v zemi původu. Dle žalovaného žalobce nyní uvedl jisté nové skutečnosti, tedy že v případě návratu do vlasti by jej v souvislosti s jeho dluhy zabili a že kvůli odcizeným penězům není schopen své dluhy splatit, nicméně shledal, že sdělené skutečnosti nejsou v jeho případě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě a současně ani podnětem pro změnu či nové meritorní posuzování jeho opakované žádosti. Odkázal na Informaci MZV ČR (Půjčky, úvěry, lichva), dle které občané X mají možnost obrátit se na příslušné státní orgány své domovské země a domoci se ochrany své osoby a svých práv, mezinárodní ochrana přitom může být udělena pouze tehdy, kdyby mu byla odeprána ochrana země jeho státní příslušnosti nebo by mu nebyla poskytnuta v odpovídající míře. K tomu, aby žalovaný mohl učinit takový závěr, by musel žadatel nejprve využít všechny zákonné prostředky nabízené právním řádem jeho země k ochraně jeho práv, žalobce však neuvedl, a tedy ani neprokázal, že by se kvůli svým obavám obrátil na příslušné státní orgány a že by mu ochranu odepraly. Nevyčerpal tedy všechny zákonné prostředky k ochraně své osoby. Písemnosti předložené žalobcem tak žalovaný nevyužil. Konstatoval, že údajná nová skutečnost se netýká změny situace v zemi původu, důvodů jeho odchodu z vlasti ani jím prezentovaných problémů, tím méně pak důvodů svědčících o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů dle § 12 zákona o azylu, nebo že mu hrozí újma dle § 14a zákona o azylu. Na podkladě informací o zemi původu zjistil, že ve X nedošlo od doby posuzování předchozí žádosti k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost dle § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu či důvody dle § 12 či § 14a zákona o azylu. Neshledal tak důvody pro opakované meritorní posouzení žádosti a řízení zastavil. Dle ust. § 10a odst. 2 zákona o azylu je-li žádost nepřípustná, neposuzuje se, zda žadatel splňuje důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

14. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), jelikož žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním věci bez jednání.

15. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.*
17. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu *je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.*
18. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*
19. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu *řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.*
20. K tomu, aby se správní orgán mohl znovu věcně zabývat opakovanou žádostí žadatele o udělení mezinárodní ochrany, je nezbytné, aby existovaly nové skutečnosti nebo zjištění, které mají určitou přidanou hodnotu a kvalitu oproti předchozí žádosti. Z tohoto pravidla vychází relevantní judikatura Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, dospěl k závěru, že: „*Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.*“ V tomto rozsudku dále uvedl, že „*zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta; k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008-57.*“ Zdůraznil současně, že věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, „*kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté.*“ K tomu obdobně též rozsudek NSS ze dne 27. 6. 2019, č. j. 6 Azs 15/2019-27.
21. Na tyto závěry NSS navázal v rozsudku ze dne 25. 4. 2018, č. j. 6 Azs 60/2018-43, kde vyšel z toho, že za nové skutečnosti, na jejichž základě lze věcně posoudit opakovanou žádost o mezinárodní ochranu, nelze považovat jakékoliv nové skutečnosti nebo

zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Uvedl, že: „Obecně tedy žalovaný může řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu zastavit proto, že se tvrzené skutečnosti přímo netýkají žadatele nebo jsou na první pohled azylově irelevantní.“

22. Rozšířený senát NSS v rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, uvedl, že „odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany“.
23. Z výše uvedeného je patrné, že k věcnému posouzení opakované žádosti o mezinárodní ochranu (tedy v situaci, kdy o první podané žádosti již bylo pravomocně rozhodnuto) lze přistoupit pouze za splnění určitých podmínek. Žalovaný se v souladu se zákonem a s příslušnou judikaturou zabýval otázkou, zda byly tyto podmínky naplněny.
24. Je nesporné, že žalobce v opakované žádosti částečně uváděl totožné důvody, jako v žádosti předchozí, tedy že má ve vlasti dluhy, které potřebuje splatit, to v řízení ani v žalobě nijak nepopíral. V této souvislosti uvedl jako novou skutečnost, že mu kvůli dluhům hrozí v zemi původu zabití a že v důsledku vykradení bytu přišel o peníze na splacení dluhu. Žalovaný tato nová tvrzení řádně vyhodnotil, přičemž soud se ztotožňuje s jeho závěrem, že nemohou představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení meritorního řízení ve věci mezinárodní ochrany. Jak totiž žalovaný správně odůvodnil, nemohlo se jednat o skutečnosti svědčící o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů dle § 12 zákona o azylu či že by mu hrozila vážná újma dle § 14a zákona o azylu. Byť to žalobce přesně nespecifikoval, bylo z kontextu patrné, že se má jednat o hrozbu ze strany soukromých osob, jeho věřitelů. V takovém případě ovšem musí žadatel nejprve využít všech prostředků ochrany, které nabízí jeho domovský stát, přičemž potenciální důvod k udělení mezinárodní ochrany by mohl nastat teprve tehdy, kdyby ochrana v zemi původu selhala nebo byla nedostatečná. K tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003 – 44: „Neučinil-li stěžovatel žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že by mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně že by mu sice poskytnuta byla, ale neúčinně“ Dle rozsudku NSS ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004 – 41: „aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany.“ Z usnesení NSS ze dne 14. 1. 2016, č. j. 7 Azs 279/2015 – 32 plyne, že: „Jednání soukromých osob nemůže být přičteno státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním občanem, neboť je nelze považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Stěžovatel si navíc na postup policie nestěžoval, nečinil žádné další opatření ve vztahu ke státním orgánům země původu. Nehledal ani ochranu u jiného kompetentního orgánu. Tím, že se rozhodl odjet ze země původu do České republiky, tak z vlastního rozhodnutí nevyužil ani možnosti nalézt účinnou ochranu v jiné části státu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2006, č. j. 4 Azs 336/2005 - 59).“ Potíže se soukromými osobami tedy mohou zakládat azylově relevantní důvod pouze v případě, že státní orgány nejsou schopny nebo ochotny zajistit proti takovému jednání odpovídající ochranu. Žalobce však nijak

nezmínil, že by se vůbec pokoušel hledat jakékoli prostředky ochrany ve státě původu, nemohlo se tak jednat o situaci, že by státní orgány nebyly schopny nebo ochotny takovou ochranu poskytnout, což žalovaný podpořil též zprávou o zemi původu, dle které byly prostředky ochrany v domovském státě dostupné. Tudíž tento nový důvod sdělený žalobcem nemohl být důvodem svědčícím o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů dle § 12 zákona o azylu či že by mu hrozila vážná újma dle § 14a zákona o azylu, a tedy nemohl být ani důvodem, který by opodstatňoval nové meritorní posouzení žádosti žalobce.

25. Nelze souhlasit s námitkou, že měl žalovaný důvody žalobce blíže zkoumat. Žadatele totiž v řízení o mezinárodní ochranu tíží břemeno tvrzení a je povinen správnímu orgánu úplně a věrohodně vylíčit, na jakých skutečnostech svou žádost zakládá, což platí i v případě opakované žádosti. Jak Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005 – 86: „*zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.*“ Podle § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu se pak v případě opakované žádosti pohovor neprovádí.
26. Soud k tomu doplňuje, že vedle výše uvedeného lze též konstatovat, že tvrzení žalobce ohledně hrozby zabití byla zcela nekonkrétní a naprosto obecná, žalobce neuvádí vůbec žádné podrobnosti, tedy z čeho tuto hrozbu dovozuje, od jakých osob, a další. Tedy ani takové zcela obecné tvrzení samo o sobě by nemohlo představovat důvod svědčící o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů dle § 12 zákona o azylu či že by mu hrozila vážná újma dle § 14a zákona o azylu.
27. Dále soud doplňuje, že v daném případě se ani nejedná o novou skutečnost, která nebyla bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení. Žalobce totiž již v řízení před zdejší soudem sp. zn. 1 Az 41/2021, kde bylo přezkoumáváno první rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany, namítal, že mu věřitelé vyhrožují zabitím kvůli nesplacení dluhu, přičemž zdejší soud se s tímto tvrzením vypořádal v rozsudku ze dne 17. 7. 2023 č.j. 1 Az 41/2021-36, kde shledal, že uvedená tvrzení jsou jednak nevěrohodná a dále není dán důvod k udělení mezinárodní ochrany již proto, že žalobce se vůbec neobrátil se žádostí o pomoc na státní orgány ve své vlasti, soud též odkázal na usnesení NSS ze dne 25. 5. 2023, č. j.: 4 Azs 87/2023 – 41. Soud byl přitom přezkoumat žalobu dle stavu ex nunc, což učinil.
28. Je tak patrné, že nebyla splněna ani jedna ze dvou kumulativních podmínek daných v § 11a odst. 1 zákona o azylu, aby mohla být žádost žalobce posouzena jako přípustná. Důvodem neúspěšnosti žádosti žalobce tedy nebylo to, že by žalovaný označil jeho tvrzení za neprokázaná, a příslušnou žalobní námitku je tak třeba označit za irelevantní.
29. Soud konstatuje, že je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany (§ 10a odst. 2 zákona o azylu). Jinými slovy, vůbec nedojde k věcnému posouzení podané žádosti a jakákoli argumentace žalobce spočívající v tom,

že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, je tedy zcela irrelevantní a mimoběžná. Neobstojí tudíž ani námitka (navíc zcela obecná), že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, neboť k vlastnímu posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu žalovaný vůbec nepřistoupil, hodnotil pouze otázku přípustnosti této žádosti z hlediska existence „nových skutečností“ ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, kdy se s relevantními otázkami vypořádal přezkoumatelně a v souladu se zákonem, což je patrné z výše uvedeného. V tomto rámci důkladně zvážil veškerá tvrzení žalobce uplatněná v řízení a zabýval se i tím, zda nedošlo k podstatné změně situace v zemi původu.

30. S ohledem na shora uvedené soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 13. listopadu 2024

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně